

Nesprávný je však i další názor odvolatelův, že prý nemůže býti řeči o kárném přečinu porušení povinností povolání, poněvadž usnesením vrchního soudu ze dne 29. dubna 1937 byla celá praxe Dr. L. dodatečně uznána za započitatelnou. Nezáleží na tom, zda byly dotčené intervence Dr. L. v soudních sporech »neplatné a zmatečné«, pokud se týče zda a do jaké míry byla původní procesuální vada uvedeným usnesením vrchního soudu zhojena, nýbrž záleží jen na tom, že v době uvedených intervencí vystupoval Dr. L. jako osoba k zastoupení stran neoprávněná, která v uvedené funkci neměla býti soudem připuštěna a nebyla by bývala připuštěna, kdyby byla soudům zmíněná vada bývala známa. Je zjevno, že zastoupení stran takovou osobou vážně ohrožovalo jejich práva a zájmy, a je v souvislosti s tím, co předesláno, stejně zjevno, že odvolatel, pokud toto ohrožení zavinil z nedbalosti, nehájil zájmy svých stran s onou svědomitostí, již mu ukládá ustanovení § 9 adv. ř. S hlediska tohoto ustanovení je bez významu, zda advokát ohrožuje zájmy klientů nedbalostí po stránce hmotněprávní, nebo — jako v souzeném případě — po stránce procesuální. Opačný názor stěžovatelův nemá v zákoně sebe menší oporu.

Došlo-li provinění odvolatelovo vztahující se na tak dlouhou dobu, k vědomosti soudu, je dále nepochybné, že mohlo vyvolati nepříznivé úsudky nejen o obviněném jakožto příslušníkovi advokátního stavu, nýbrž i o tomto stavu vůbec, při čemž je nerozhodné, zda se vrchní soud o tom dověděl jakožto stolice opravná či dohlédací. Kárná rada proto ani nepochybila, pokud v jednání, pokud se týče opominutí odvolatelově spařovala též kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 382 dis.

Záměrné využití knihovního stavu k uzavření a knihovnímu provedení smlouvy zasahující nedopatřením nezapsané neknižovní vlastnictví třetího za jeho zády a s úmyslným jeho opominutím přiči se povinnosti advokátova povolání, voliti k obhájení a prosazení práv své strany jen cestu zákonnou, i když by snad byla nákladná a svízelná.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1939, Ds II 26/38.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Vývody odvolání zůstávají nedotčena tato skutková zjištění napadeného nálezu:

J. Ř. uzavřel dne 29. srpna 1931 se svou manželkou F. Ř. směnnou smlouvu, již si tito manželé vzájemně postoupili ideální polovinu svých

nemovitostí; smlouva byla sepsána ve formě notářského spisu notářem V. v M. Na to nastaly mezi manžely Ř. rozbroje; J. Ř. se dopustil vůči své manželce násilí, pro něž byl rozsudkem krajského soudu pravoplatně odsouzen. F. Ř. se obrátila na obviněného advokáta, aby jí pomohl k tomu, aby dostala zpět polovinu usedlosti, postoupenou smlouvou z 29. srpna 1931 J. Ř. Obviněný, zjistiv nahlédnutím do pozemkové knihy, že smlouva z 29. srpna 1931 není knihovně provedena, nepátral vůbec a zejména ne u notáře V., ač mu bylo známo, že zmíněnou smlouvu sepsal, po příčině, proč smlouva nebyla zavtělena, a poradil F. Ř., že tato postoupila smlouvou z 27. srpna 1932, sepsanou obviněným, celou usedlost, tedy i polovinu postoupenou notářským spisem ze dne 29. srpna 1931 J. Ř., svému synovi z prvního manželství J. F. za kupní cenu 60.000 K, na niž J. F. hotově nezaplatil ničeho, vyhradivši si do smrti bezplatné právo hospodaření na postoupených nemovitostech. Nenapadenými zůstávají dále skutková zjištění učiněná kárnou radou na základě spisů krajského soudu v J. — — —

Z uvedených zjištění je vlastním předmětem posouzení s hlediska kárného jen zjištění, že obviněný, ač od F. Ř. věděl, že již před rokem postoupila úplatně ideální polovici svých nemovitostí J. Ř. notářským spisem sepsaným notářem obviněnému známým, zjistiv, že smlouva ta není knihovně provedena, nevyžádal si vysvětlení, proč k zavtělení smlouvy nedošlo, a pohnul svou klientku F. Ř. k tomu, že prodala J. F-ovi celou usedlost, ač již před rokem její ideální polovici postoupila svému manželu J. Ř. Shledala-li kárná rada v tomto jednání obviněného kárný přečin porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, posoudila věc po stránce právní správně a opačnému názoru odvolání nelze přisvědčiti.

Obviněný jako advokát věděl, že povinností notáře V. bylo, aby smlouvu manželů Ř. o směně nemovitostí neprodleně zavtělil, a že nesplnění této povinnosti mohlo mít pro notáře velmi nepříznivé důsledky stavovské i majetkové — poslednější v případě, že by J. Ř. na něm vymáhal náhradu škody. Proto právem neuvěřila kárná rada obhajobě obviněného, že se domníval, že notář V. nezavtělil smlouvu z 29. srpna 1931 úmyslně vzhledem k nepřátelství mezi manžely Ř. později nastalému a notáři známému. Okolnost obviněným zjištěná, že notář V. do roka smlouvu nezavtělil, jakož i další okolnost vysvítající z informace ústně i písemně obviněnému F. Ř-ovou dané, že Ř. sama a nikoliv i její manžel usilovala o zrušení smlouvy (čemuž by byla nasvědčovala i okolnost, kterou obviněný hodlal dokázati svědky, že Ř. notáře V. žádala, aby vzhledem k chování J. Ř. smlouvu nezavtěloval), měla býti obviněnému nutkavou pobídkou, aby se obrátil na notáře V. o vysvětlení, proč smlouvu nezavtělil a zda snad se tak stalo jen nedopatřením notáře V. nebo jeho kanceláře. To měl obviněný učiniti tím spíše, když mu byly známy, jak uvádí v odvolání, i jiné případy, v nichž si notář V. počínal liknavě. Nevyžádal-li si obviněný potřebné vysvětlení, je nasnadě závěr, že tak učinil záměrně, ježto se obával, jak sám naznačuje v odvolání, že by notář V. byl dodatečně směnnou smlouvu zavtělil a tím zmařil prove-

dení záměru obviněného, došedšího pak výrazu a uskutečnění ve smlouvě ze dne 27. srpna 1932 o postoupení usedlosti F. Ř-vou J. Ř-ovi, jejímž knihovním provedením přišla smlouva ze dne 29. srpna 1931, o jejíž zrušení F. Ř-ové šlo, úplně vniveč. Záměrné využití knihovního stavu k uzavření a knihovnímu provedení smlouvy zasahující neknihovni vlastnictví osoby třetí s úmyslným opominutím této osoby a za jejími zády je zajisté jednáním svrchovaně záluďným a úskočným. Advokátovi je uloženo § 10 adv. ř., aby přímostí, poctivostí a čestností ve svém jednání chránil čest a vážnost svého stavu, a přímost a nezáludnost jednání je tímto předpisem prohlášena za povinnost advokátního stavu. Advokát je povinen podle § 9 adv. ř. voliti k obhájení a prosazení práv svého klienta jen takovou cestu, která je ve shodě s platným právním řádem (viz rozh. č. 95, 149, 210, 223 a 347 dis. Sb. n. s.). Došel-li obviněný k přesvědčení, jak tvrdí, z informace F. Ř., že tato byla k uzavření směnné smlouvy z 29. srpna 1931 pohnuta dolo malo, pokud se týče, že tato smlouva byla pro její vnitřní obsah neplatná, bylo na něm, aby se cestou zákonnou, t. j. buď dohodou stran nebo sporem pokusil o její odstranění. Namítá-li obviněný v odvolání, že by cesta sporu byla bývala svízelná a nákladná, a že je pochybno, zda by byla vedla k výsledku pro jeho klientku žádoucím, sluší mu odvětit, že představa o svízelnosti a nákladnosti, jakož i o nejistém výsledku zákonné cesty k prosazení domnělého práva jeho klientky neměla v něm potlačití smysl pro povinnosti uložené mu §§ 9 a 10 adv. ř.

Obviněný podle své obhajoby opětovně zdůrazňované i v odvolání z informace F. Ř. seznal, že Ř-ová směnnou smlouvou z 29. srpna 1931 učinila svého manžela J. Ř. postoupením ideální polovice své usedlosti účastna nepoměrně velikých majetkových výhod; musil si býti vědom, že kupní smlouvou, kterou F. Ř-ové doporučil a která svým praktickým důsledkem znamenala jednostranné zrušení směnné smlouvy z 29. srpna 1931, bude J. Ř. o tyto výhody připraven a že se bude této nepříznivé změně ve svých právech brániti všemi prostředky, které mu právní řád poskytuje. Odvolání marně brojí proti závěru kárného nálezu, že smlouva z 27. srpna 1932 byla J. Ř-ovi podnětem jednak k podání trestního oznámení, na základě něhož bylo zavedeno proti Ř-ové, F-ovi i obviněnému trestní řízení pro zločin podvodu, jednak k žalobě o 19.082.75 K a že smírem z 8. dubna 1933 byl poškozen nejen J. Ř., nýbrž i klientka obviněného F. Ř. Obsah příslušných spisů a uvedeného smíru jiný závěr ani nepřipouští. Porušil proto obviněný povinnosti povolání tím, že uvedl své klienty v nebezpečí trestního stíhání (viz rozh. č. 344 dis. Sb. n. s.).

Pokud odvolatel namítá, že se trestní řízení omezilo na přípravné vyhledávání, které je tajné, a že proto nedošlo k porušení cti a vážnosti stavu, míjí se námitka cíle již proto, že i v přípravném vyhledávání došlo závadné jednání obviněného na vědomí celé řady osob soudních a že se s ním obeznámila veřejnost při projednávání mnoha sporů civilních, majících přímý či nepřímý vztah ke smlouvě z 27. srpna 1932. Odvolání obviněného je ve všech směrech bezdůvodné a bylo proto zamítnuto.